

NYHEDSBREV 14 - JUNI 2024 🌞

Bonusfaster - dejlig titel 😊

Onsdag 29/5 kom der et nyt medlem i vores Rwanda-familie, da Edouards Noella nedkom med en dejlig stor dreng på hele 4,2 kilo! Fødslen gik godt, og jeg var så velsignet at være hos dem i Butare, så jeg fik lov at holde vidunderet allerede fire timer efter!

Svigerinden Phoebe var jordemoder, og alle var glade

Den lille gut har fået navnene Kamanayo Gisa lan, hvor lan er kaldenavnet.

Kamanayo har han fået efter Edouards far, Athanase Kamanayo, og det skal være det fælles navn for også de kommende børn i deres lille familie.

Efter rwandisk tradition kalder man fremover ikke forældrene ved deres fornavn, men hhv. Mama og Papa efterfulgt af den førstefødtes navn. Så Edouard og Noella er nu Papa lan og Mama lan. Det er vi måske nogle, der lige skal vænne os til efter at have kendt Edouard i så mange år, men det er virkelig en glæde at se, hvor stolt og glad han er for at have sin egen lille familie og endelig være blevet far! En lille uge efter fødslen blev Noella indlagt igen med lidt komplikationer, men alt er nu vel og familien er hjemme, og lille lan trives og vokser.

Bedre sent end aldrig?

Som jeg fortalte i sidste nyhedsbrev, skulle Jette Bjørnstad ankomme til Kigali lørdag 1/6 og være sammen med mig den sidste lille uges tid. Hun startede godt ud, ankom til Amsterdam, gik ombord i flyet til Kigali, men derfra gik det knap så planmæssigt. På grund af problemer med bremsen blev de så forsinkede ud af Amsterdam, at KLM valgte IKKE at lande i Kigali, men bare fortsætte til Entebbe i Uganda og sætte alle af der. Og beskeden var, at hun kunne komme videre til Kigali mandag 3/6 om aftenen! Det syntes vi var en virkelig dårlig ide, så aftenen og det meste af natten blev brugt på at finde alternativer, og klokken ca. 3 om natten fik vi købt en billet til Kigali, dog via Addis Ababa i Etiopien. Men det betød, at hun kunne være fremme søndag lige omkring midnat.

Så Jette fik set lidt mere af Afrika end forventet, men derfra gik det ellers glat, og vi fik holdt gode møder med Kvindedepartementets formand Laetitia om vores fremtidige muligheder og samarbejde som planlagt.

Vi nåede også en hurtig visit ved det canadiske ægtepar, som arbejder på AEBR og en meget hyggelig middag med vores gode ven Jean-Pierre, som har været guide på begge kvindenetværkets ture, og som vi begge regner for en god ven.

Mere skolekampagne med Ngirankugire.

Vi fortsatte mod Butare, hvor vi skulle deltage i endnu en skolekampagne med projektet Ngirankugire - bedre kendt som projektet for unge mødre.

Denne gang var det på en sekundærskole i Rango tæt på Edouards hus.

Programmet var næsten det samme som ugen før, men med endnu flere deltagere.

Der var mange klasser, og det var interessant at se forskellen mellem den pædagogiske tilgang på de to skoler. På den katolske var lærerne åbne og positive i deres tilgang til eleverne, som til gengæld var spørgende og lyttende og smilende. På skolen i Rango var det meget tydeligt at klasseledelse primært bestod i magtanvendelse og "svirp med pind", og når en lærer nærmede sig en gruppe elever, løb de til alle sider.

Men igen var de to unge studerende og deres drama en god måde at få de unge i tale. Det var tydeligt, at de med et "ungt sprog" og humor kan noget andet end projektets mere modne medarbejdere.

Jette sagde efterfølgende:

"Det var et helt fantastisk, underholdende og meget vedkommende show, de unge mennesker stabledede på benene. Der var skuespil, sang, klappen og vi fik glæde af igen at se Esperance (psykologen, der er tilknyttet projektet) danse for og med de unge.

Esperance er helt sikkert en meget speciel oplevelse. Men en særlig ting, der glædede mig ekstra meget, var at opleve, at en helt ung pige, som havde født et barn for nylig, blev positivt fremhævet af skolen, fordi hun var vendt tilbage og fortsatte sin uddannelse. Det var virkelig en ekstra positiv oplevelse, da de unge piger, der får børn udenfor ægteskab, meget ofte er blevet mødt med fordømmelse og forkastelse. En skøn oplevelse!"

Den unge mor tilbage i skole

Trip down memory Lane

Jette er i familie med Inge Krabbe og har derfor hele sin barndom hørt historier om familien Krabbe-Sørensen's liv i Nyantanga, Rwanda. Derfor tog vi en tur dertil, så hun kunne få en fornemmelse af stedet, selvom det desværre nu er meget tomt og forfaldent og meget langt fra den blomstrende missionsstation, familien Krabbe-Sørensen og min familie boede på og elskede.

Huset i nyere tid

og i 1983 hvor vi fyldte det med liv

Edouard kørte os, og da hans far Athanase arbejdede for både familien Krabbe og min familie, kom han der som lille dreng meget og kan en masse historier fra et andet perspektiv end vores. Så det er altid interessant at opleve det sammen med ham.

Vi var også omkring Edouards fødegård og se hans kaffemarket mm.

Farvel for denne gang.

Fredag 7/6 var vores sidste dag i Rwanda.

De stolte forældre med deres dejlige søn.

Vi havde nusset lille Ian farvel, krammet hans forældre og sagt "på gensyn" - uden dog at vide hvornår. Vi havde også nået at besøge mine to andre "bonusbrødre" Leonard og Bernard og deres familier. Kufferterne var pakket, vejet og ikke fundet for tunge ;) og det var med ro i maven, at vi kunne nyde den sidste dag i Kigali sammen med Yego-teamet. Vi tog en tur på det store marked Kimirongo og købte de allersidste ting og så mødtes vi med Wenceslas til en afskedsfrokost.

Vi brugte også et par timer på at få lidt "skridt i benene" i Umusambi Village, inden vi skulle sidde stille i mange timer.

Pludselig var det tid til afgang og denne gang er jeg sikker på, at det er det helt rigtige valg at rejse hjem til min søde mand og familien, og det er dejligt at mærke, fordi jeg i 2022 havde det lige modsat. Der var jeg helt ødelagt over at forlade Burundi og Rwanda og syntes slet ikke, at jeg var færdig med opgaven.

Det var skønt at have en god veninde ved min side de sidste dage. Det gav mulighed for gode snakke om oplevelser og udfordringer, og det lettede også afskeden, fordi vi var to der skulle følges ad ind i flyet.

Det er ikke et endegyldigt farvel. Vi er begge, Jep og jeg, overbeviste om, at vi nok skal komme af sted igen i kortere eller længere tid. Så det er et "Farvel for nu" 🙏

Dejligt gensyn og store mærkedage

I Billund stod Jep og Jettes mand Karsten klar til at modtage os. Det er svært at sætte ord på, hvor meget jeg har savnet min søde mand, og hvor godt det er at være sammen igen på "fuld tid".

Det er altså ikke det samme at sige "godmorgen" og "godnat" på whatsapp, uanset hvor mange kærlige emojis, man klemmer ind!

Vel hjemme i Allesø skulle jeg lige akklimatiseres til koldt vejr og virkelig mange lyse timer i døgnet! De danske skiftende årstider og lyse sommeraftener er noget helt andet end Burundis døgnrytme, hvor der er lyst fra kl. 06-18 hele året rundt.

Onsdag 12/6 fyldte Jep 60 år, og det kunne vi fejre weekenden efter med familie og venner. En skøn og dejlig dag, hvor jeg kunne sige bare en lille tak til ham for at have været mit trygge bagland og en klippe i de halvandet år, hvor jeg har været væk.

Yngsten havde skrevet en smuk sang til sin Far ❤️

Heldigvis er der andre, der har skrevet en fin sang, jeg kunne "låne", om hvor godt det er at være gift med en handyman - og det er jeg i den grad 😊

19/6 kan vi fejre vores sølvbryllup. Og som jeg lovede i et nyhedsbrev for 1 år siden, så er jeg på den dag lige der, hvor jeg skal være, nemlig ved siden af min søde mand 💕

Jeg glæder mig til at mødes med mange af jer på sommerstævnet i Mariager. Det har været dejligt at få hilsner og respons på opslag og nyhedsbreve og på den måde mærke jeres opbakning og støtte til opgaven og arbejdet i Burundi og Rwanda. Tak for det!

Nu er det tid til et nyt kapitel, og hvad det indebærer, ved jeg ikke. Men jeg stoler på, at det helt rette dukker op på det rette tidspunkt. Arbejdet for Afrika fortsætter både i Kvindenetværket, i DBSU, i IM-udvalget og på sidelinjen i Coffee Beanies. Der er stadig brug for at skabe opmærksomhed om vores projekter og partnerskaber også fremover.

God sommer til alle ☀️